

СЛОВО

*Ученически литературен вестник
IX - XI 2014 година*

II СОУ „Проф. Н. Маринов“

Издание на учениците от V клас

Моята приказка за доброто

Симона Вълчева – V 2 клас

Черната мида

Някога отдавна, много отдавна на морския бряг живяла една старица. Тя си имала малка колибка – толкова стара, че едва се крепяла да не падне. Старата жена си нямала нито деца, нито близки – нямало на кого да се порадва, нямало кой да ѝ помага. За да не умре от глад, събирала дребни рибки, изхвърлени на морския бряг, и се хранела с тях. Но когато морето бушувало, старицата не смеела да си подаде носа от вратата, камо ли да излезе за риба. Така стояла гладна дни наред, докато бурята утихне, морето се успокои, а слънцето уплашено занаднича изпод разкъсаните облаци. Тогава тя излизала на мокрия бряг и събирала много риба, миди, дори дъски, изхвърлени от морските вълни.

Една нощ отново се разразила страшна буря. Плиснал дъжд, морето забучало, по небето засвяткали мълнии, гръмотевици разтърсили земята, като че идвал краят на света. Старицата стояла в студената и влажна колиба и чакала да стихне бурята. Но изведнъж задухал толкова силен вятър, че едва не съборил малката ѝ къщурка. На вратата се потропало: чук, чук, чук... Жената се изплашила много, но все пак отишла да отвори – може някой да се нуждае от нейната помощ, да търси подслон в нейната колиба?

Отворила вратата и що да види? На прага лежала голяма черна мида. От вътрешността ѝ, през цепнатините на черупката излизала ярка ослепителна светлина. Старицата вдигнала мидата, поставила я на масата и отишла да затвори вратата. В това време чула глас, който идвал много отдалече: „Не затваряй вратата, ще ти се отплатя!”

Жената леко притворила и в този миг гръмотевиците спрели, бурята утихнала, морето се успокоило, а колибката се изпълнила с толкова много светлина, колкото никога преди това. Чудната светлина излизала от голямата черна мида, която започнала да се разтваря бавно като голямо черно цвете. Когато мидата се разтворила напълно, бабичката едва не паднала от изненада. Вътре лежало момиченце със златни косици и с такива блестящи очички, каквито никой и до днес не е виждал. Бабичката гледала и не вярвала на очите си. Но какво е това?! Вместо крачка, детенцето имало опашка като на рибка, само че цялата обсипана с бисерни люспи и розови перли. Когато преминала изненадата ѝ, тя се усмихнала и бързо решила. Приготвила му топло малко кошче, застлала го с цвѳета на червено мушкато, нежно поела малкото същество

и го сложила в него. Кошчето поставила да прозореца, та сутринта слънцето да го целуне с първите си лъчи, а през деня това чудато дете на морето да гледа морските вълни, които го изнесли на брега. След това бабичката си легнала щастлива, че не е сама в своята колиба.

Когато заспала, открянатата врата изскърцала, отворила се и в стаичката влязла прекрасна морска русалка с корона от перли на главата. Тя се навела над своята рожба, прегърнала я нежно, накърмила я и отново я сложила да спи в кошчето. На развиделяване русалката погледнала тъжно дъщеричката си, но...трябвало да върви. Тя приближила тихо до леглото на старицата, оставила там шепи бели перли и проговорила с тих далечен глас:

-Благодаря ти, старице, че запази дъщеричката ми от злия магьосник, който унищожил царството ми и ме плени. Пази я още трийсет дни и трийсет нощи и ще ти се отплатя богато!

Едва изрекла тези думи и изчезнала.

Старата жена се събудила и видяла перлите, оставени от морската царица. Но те не ѝ били нужни. Повече се зарадвала, когато на

морския бряг намерила много храна. С нея щяла да преживее не един, а няколко дни.

Целият ден старата жена се радвала на момиченцето. Когато дошла нощта, вратата отново се отворила и в стаята влязла красивата русалка. Тя нахранила детето, порадвала му се и отново оставила дар за старицата - шепи бели перли. На развиделяване зашепнала с тих далечен глас:

-Пази я още двацет дни и двацет нощи и ще ти се отблагодаря!
И изчезнала като мъгла над морето.

Старицата се грижела за златокосото детенце, гледала го цели трийсет дни и трийсет нощи, както я помолила морската царица. Дошла и последната нощ. Бабичката не си лягала. Чакала морската русалка. Точно в полунощ врата изскърцала и прекрасната русалка с перлена корона на главата, влязла в колибката.

-Дойдох за дъщеря си, бабо! – продумала тя. – Твоята добрина победи злия магьосник. Ако не беше прибрала черната мида, ако не беше оставила открехната вратата, никога нямаше да се освободим от неговата власт. Затова ще ти се отплатя богато, както обещах!

Това казала царицата, а после свалила перлената корона и я подала на старата жена.

Старицата благодарила от сърце за царския дар и рекла:

-Вземи си перлите, русалке! Те не са ми нужни! Ако искаш да ми доставиш радост, позволи ми да виждам от време на време златокосото ти момиченце!

Морската царица се усмихнала, кимнала с глава и преди изгрев слънце изчезнала с дъщеря си.

От тогава всяка сутрин старицата намирала на морския бряг много храна. А когато морето ставало гладко като стъкло, тя се взираше в прозрачната му вода и виждала златокосото девойче с чудните очи и обсипаната с бисери и перли опашчица. Тогава старата жена си казвала:
-Колко е хубав днес денят!

Конкурс „Аз, моето семейство, моят град”

Пламена Христова – V д клас

Моят град

*Моят град е малък,
но пълен със усмивки.
Той е интересен,
той е най - чудесен!
Малка песъчинка в този свят,
но за мене – най-богат:
със приятели е пълен
и с добри дела.
Тук съм аз родена,
тука ще порасна.
Тук се уча да обичам.
Тук се уча да мечтая.
Тази малка песъчинка –
тя за мене е света!*

Аз, моето семейство, моят град

Захари Свиленов – Vг клас

Моят живот е започнал в Търговище. Това е едно малко градче в България. Според мен е много хубав град. В него са ми всичките приятели. В него е и моето училище. То е най-доброто и престижно в областта ни. Градът ни е съвременен, но в него има квартал „Вароша”. Съществувал е още преди да се родя. Търговище има история още по време на робството. Казвал се е Ески Джумая и в него е ставал най-големият пазар в Североизточна България.

През него минава река Врана. Запазени си много старинни къщи и живописни улички. Много обичам да се разхождам и по обновения център. В Търговище има три храма – една джамия и две църкви, защото жителите му почитат Бог. Гордея се с него и никога няма да го изоставя. Но не само моят град е моята гордост. Гордея се до върха на звездите на небето с моето семейство. То е най-хубавото на земята – обичливо, грижливо и винаги заедно. Съвместните ни мигове са приказни. Щастливи сме, въпреки житейските трудности.

Моето семейство е моята опора и надежда. Винаги съм искал да съм като родителите си. Татко е човекът, който ме учи да не се предавам. Мама ми е най-скъпа, защото е направила един огромен дар от себе си – тя ме е родила, отгледала ме е и ме прави щастлив. И колкото съм по-далеч от нея, толкова повече ми липсва. Възпитаха ме да бъда искрен, търпелив и винаги да продължавам напред.

Само едно мога да кажа: „Благодаря ти, Боже, благодаря!”

Милен Богданов – V г клас

Аз съм щастлив, че имам семейство. Винаги мога да разчитам на родителите си. Те са моята опора. Това са хората, към които мога да се обърна винаги – в добро и в лошо. Приемат ме такъв, какъвто съм, без да ме съдят.

А що се отнася до моето братче – малко усмихнато човече, което ме разтоварва психически, дори когато съм много уморен! Надявам се, когато порасна, аз да бъда негова опора и то да може да разчита не само на мама и тати, но и на мен.

Ние четиримата живеем в малък град. Животът е труден, но сме сплотено семейство и така по-лесно преодоляваме трудностите.

Благодарен съм на съдбата, че ме е дарила с най-ценното – Дом и Семейство. Понякога ги приемаме като даденост, не ги оценяваме, но в трудни за нас моменти осъзнаваме кое всъщност е важно. Приятелите ни обръщат гръб, отричат се от нас, но родителите – никога.

Една древна мъдрост гласи: „Моят дом е моята крепост”. Аз казвам: „Моето семейство е моята опора”.

Лейдис Рейханова – V д клас

Моето семейство се състои от трима човека – мама, татко и аз. Моята майка се казва Урмие, а баща ми се казва Рейхан. Те са заедно от петнадесет години. Мама и тати са искали само едно дете. Мама мечтаела да е момиче, а тати – момче. Щастие то се усмихнало на мама, но въпреки това тати пак ме обича. Заедно решили да ме кръстят Лейдис. Разказаха ми, че са гледали филм и така чули моето име. Много им харесало и решили да ме кръстят така. Мисля, че още дълго време ще сме щастливи заедно и много ще се обичаме.

А що се отнася до моя град – той е Търговище. Моето любимо място е паркът „Борово око”. Обичам го, защото в него има езеро и много дървета, повечето от които са борови. От там идва и името му. Доста често го посещавам заради красотата му и чистия въздух. През лятото с приятели караме колелета, а през зимата правим снежни човеци.

Този град не е много голям, но е много красив. На Търговище му липсва само море.

Това са моето семейство, аз и моят град.

Приятели

Разказ

Семейството ми и аз обичаме в почивните дни да се разхождаме. Както обикновено съботният ден беше определен за излет в планината. В широко разстланата ѝ гръд е разположен нашият град. Какво похубаво от това да се изкачим на най-високото планинско било и да се наслаждаваме на заобикалящата го красота: горски масиви с различни нюанси на зелено, паркове, градини, езеро със забележителен син цвят, река, извила снага по средата на града и цветни алеи, украсяващи бреговете ѝ. Накъдето и да се обърнеш само красота и много, много емоции.

Ето какво ни се случи в съботния ден.

Паркирахме колата и поехме всички към гората. По-навътре има река, която може да отведе всеки до извора ѝ. Натам се запътихме и ние. Усещаше се чистият прохладен горски въздух. Шум от капеци листа, тук-там все още има цъфнали цветя, виждат се предизвикателно надвисналите плодове на бодливата шипка.

Изведнъж проехтя необичаен за гората звук. Спряхме и се ослушахме. Настъпи такава тишина, че чак ударите на сърцето си чувах. Наблизо все още се долавяше шума на реката. Не мина много време и видях зад гърба на татко как храстите се разтвориха леко и безшумно. Бавно от тях излезе голямо кафяво куче. Беше едно такова странно, с големи клепнали уши и широко отворени очи. Навярно и то беше уплашено, но бързо се ориентира. Прилекна, прибра опашката си и ни загледа с тъжни кафяви очи. Внимателно го приближихме и с жест тати му показва, че сме добронамерени. Погали го по главата и му заговори. То се изправи, замахна с опашка и заскимтя жаловито. Подадохме му хляб и без колебание, то го пое. После тръгнахме към извора и то тръгна с нас. Довери ни се.

Така малката ни дружинка стигна до целта. Напълнихме си вода и тръгнахме обратно. Нашият приятел ни следваше неотлъчно чак до колата. Тъкмо стигнахме и отново се чу пронизително свирене. Кучето изправи уши, заоглежда се тревожно. Явно този звук му беше познат. Милувката по главата, поканата с жест да се качи в колата, го поуспокоиха. С лек подскок се настани на предната седалка. Потеглихме за града, без да знаем какво ще го правим.

Към края на гората, близо до шосето бяха спрели коли и хора. Нещо промени погледа на Клепоушко. Когато стигнахме до групата, тати отвори вратите на колата и тъкмо да попитаме чие е кучето, последва радостен лай и бърз скок. Застана изправено до тати и започна да го ближе навсякъде, сякаш му благодареше.

От групичката се отдели мъж, облечен в ловджийски дрехи. Кучето не го забеляза и продължаваше с умилкването си около нас. Като чу познатия глас и име, то пъргаво и с лай се хвърли върху стопанина си. Е, и ние се зарадвахме, че се намериха. Сбогувахме се и потеглихме. Обърнах се назад да помахам за довиждане, а то, милото, бяга презглава с пролайване близо до колата. Домъчня ми много, но какво да се прави!? Разплаках се и това е...

Дни след тази случка имах невероятно приятна изненада – Клепоушко, приклекнал, стои и чака на нашата врата. То беше радост, лай, подскоци и какво ли не...

Отново се открихме с нашия малък „голям” приятел - Клепоушко.

Поетични страници

Мария Тончева - V 2 клас

Трета награда от конкурса: Международен екологичен форум "Сребърна-2013 "

Картини

*Пред погледа ми всеки ден
картини чудни преминават.
Ту ярко слънце ме огрява,
ту пресен дъжд ме освежава
А след него със снага извита,
по небето дъга превита.*

*Лек ветрец ме залюлява.
Нежна песен ми запява.
Пойни птички ѝ пригласят,
в облаците я разнасят.
Ароматът на гората
вред се носи по-земята.*

*Виждам аз безкрайна водна шир -
огромен, воден океан.
Вълните шумно гонят се безспир
и чайки реят се над тях.
А някъде в далечината,
проблясва светлина позната.*

*Нощта прегръща всичко вред
и спуска своята нежна пелерина.
Трептят звездите с пламък мил,
изгря вечерницата, месечина.
Прекрасна си ти, моя родина!
Тук искам да съм аз винаги щастлива!*

Мишчица

*Континенти и морета
по-градските навета,
всичко живо ходи
а пък гостът броди.*

*Сладка мишчица гризанка
с любимеца си Калпазанка
търсят сиренцето сладко
и се състезават с батко.*

*Кой ли ще спечели туй
и наградата ще вземе
сладка мишчица е хей
с минимално време.*

*Сладка мишчица гризанка
с любимеца си Калпазанка
взеха сиренцето сладко
и победиха батко.*

Захари Свиленов – Vг клас

Трета награда от Седми национален ученически конкурс за литературно творчество и журналистика „Стоян Михайловски“ – Русе`2014

Мечтата на една пластмасова бутилка

*„Ох, как силно заболя ме
и право във сърцето ме удари!
Защо на тротоара злобно ме захвърли
това момче със своите другари?“
С разкъсан етикет, подритвана и кална,
така си шепнеше бутилка унижена,
когато чистата вода децата в миг изпиха,
и мачкаха, подхвърляха ранена.
„А колко искам хората да ме обичат,
живота им щастлив да правя,
със течност здравословна да ги радвам,
с любов и нежност те да ме даряват!
От изворите минерални да ме пълнят
и на децата жаждата да утолявам.
В игрите буйни щом се изморят,
аз сила, здраве и енергия им давам!
Ох, отново силно заболя ме,
бездомно куче с ярост ме ухапа,
автомобил край мене профуча, притисна ме -
отхвъркнах ужасена като тапа...“
Бутилката пластмасова мечта си има:
от магазина със усмивка хората да я купуват,
добри да бъдат, здрави и красиви,
на чистата вода да се любуват!*

